

ЗАСТОСУВАННЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ
МЕНЕДЖЕРІВ ГАЛУЗІ ОСВІТИ

Шаманська О. І., orcid.org/0000-0002-2677-8983

Бурлака Н. І., orcid.org/0000-0002-7424-2657

У статті обґрунтовано сутність, значення та зміст компетентнісного підходу в професійній підготовці менеджерів галузі освіти. Дослідження показали, що компетентнісний підхід переорієнтовує процес освіти на отримання відповідного результату в діяльнiсному аспекті, забезпечує спроможність менеджера освітнього процесу відповідати новим запитам ринку, а також розвиває особистісний потенціал фахівця для практичного розв'язання життєвих проблем і пошуку власного «Я» в професійній сфері та соціальній структурі.

Ключові слова: освітнє середовище, компетентнісний підхід, менеджери галузі освіти, професійна підготовка, компетентність, компетенція.

APPLYING THE COMPETENCY APPROACH IN PROFESSIONAL PREPARATION OF MANAGERS
OF EDUCATION SPHERE

Shamanska O., Burlaka N.

The article is devoted to analyze the application of competency approach in professional preparation of managers of education sphere. The article substantiated the meaning and the definition of the competency approach in professional preparation of managers of education sphere. The authors defined that the basis of competency approach formation is based on the individual. Such individual owns not only vital and necessary knowledge but also high moral qualities, culture of thinking. In addition, such person can adequately operate according to the situation and the environmental requirements using personal experiences and undertake responsibility. The research has shown that the competency approach is refocusing the education process toward of priority and achieve the results in the activity aspect. Also, it provides manager's abilities to respond to the modern request of the market. Using such approach can develop the individual potential of manager for practical solution of problems and searching your own "Self" in professional areal and social structure. Also, the authors have analyzed such categories as "competence" and "competency". These categories are being considered far and wide in pedagogical science. The article also defines that the basis of rational and quality professional preparation of education manager is the effective organization of educational process at higher education. Such process provides the potential way from cognition to self-knowledge, self-improvement and using creative approach to management activity.

Keywords: educational sphere, competency approach, managers of education sphere, professional preparation, competency, competence.

На сьогодні необхідність підготовки компетентних менеджерів галузі освіти визначається ускладненням умов і характеру діяльності управлінців, зростанням ролі й значення їхньої професійної діяльності, а також загостренням конкурентної боротьби між освітніми закладами на ринку освітніх послуг. Фахова підготовка сучасних конкурентоспроможних менеджерів має враховувати зміни сучасного суспільства, які пов'язані з появою нової економічної системи – економіки знань. У цій системі одне з провідних місць посідає вища професійна освіта. При цьому, процес розвитку нової економіки призводить до змін у системі взаємодії «держава-бізнес-суспільство» в ціннісних орієнтаціях і потребах особистості. Винятковий інтерес, на нашу думку, викликають трансформаційні процеси саме в освіті, оскільки це та сфера нової економіки, де формується носій знань, а саме кваліфікований менеджер.

Особливої актуальності набуває завдання підготовки кадрів особливо нової формації в галузі менеджменту. Разом з тим, питанням фахової підготовки сучасних управлінців присвячені роботи багатьох вітчизняних та зарубіжних дослідників та науковців, а саме: М.Армстронг, Г.Балл, І.Бех, П.Друкер, Т.Бурлаєнко, В.Демчук, О.Романовський, В.Калінін, О.Кучай та багато інших.

Запорукою якісної та успішної професійної підготовки управлінця галузі освіти є раціональна та ефективна організація навчально-виховного процесу у вищій школі. Такий процес передбачає потенційний рух від пізнання до самопізнання, самовдосконалення, а також креативного підходу до діяльності.

Мета статті полягає в дослідженні та визначенні можливостей застосування компетентнісного підходу в професійній підготовці менеджерів галузі освіти.

В умовах сучасного суспільного розвитку в системі освітнього середовища України здійснюються різноманітні наукові дослідження відповідних питань сфери професійної підготовки менеджерів, а також

розроблення методологічних основ компетентнісного підходу до підготовки менеджерів закладів освіти. В основу компетентнісного підходу покладено ідею формування особистості. Така особистість володіє не лише життєво важливими та необхідними знаннями, а й високими моральними якостями, відповідною культурою мислення та здатна діяти адекватно ситуації та вимог в різних сферах життєдіяльності, застосовувати власний досвід, а також брати на себе відповідну відповідальність.

І.Д. Бех визначає сутність та значення компетентнісного підходу в освіті як такого, що «повинен забезпечувати несуперечливу трансформацію суб'єкта учіння на суб'єкта розвиненої суспільної практики, точніше на суб'єкта практичної діяльності як цілеспрямованого перетворення дійсності» [3, с. 6].

Проведені дослідження показали, що компетентнісний підхід переорієнтовує процес освіти на отримання відповідного результату в діяльнісному аспекті. Такий підхід забезпечує спроможність менеджера освітнього процесу відповідати новим запитам ринку, розвиває особистісний потенціал фахівця для практичного розв'язання життєвих проблем і пошуку власного «Я» у професійній сфері та соціальній структурі.

Вагомими та визначальними категоріями компетентнісного підходу в освіті є такі категорії як «компетенція» та «компетентність». Ці категорії в педагогічній науці досить вагомо розробляються й різнобічно розглядаються, проте, сьогодні не мають однозначного змісту та визначення. Так, поняття «*competere*» латино-російський словник трактує як відповідати, бути здатним, годящим, а поняття «*competentia*» – як відповідність, узгодженість [10].

Словник іншомовних слів розглядає компетентність як обізнаність, поінформованість, авторитетність; а компетенцію як коло повноважень будь-якої організації або особи; коло питань, з яких ця особа має певні знання, досвід, повноваження [12, с. 282]. Відповідно до тлумачення Великого словника сучасної української мови, «компетентний» – це той, хто має достатній рівень знань в якій-небудь галузі; кваліфікований, ґрунтується на знанні, з чим-небудь гарно обізнаний, тямущий [5, с. 445].

Так само, категорія «компетентності» також являє собою динамічне поєднання знань, навичок, умінь та здатностей. Розвиток компетентностей є метою освітніх програм. Водночас, професійну компетентність характеризують як:

- здатність мобілізувати персональні ресурси, організовані в систему знань, умінь, здібностей та особистісних якостей, зусиль необхідних для ефективного вирішення професійних завдань у типових та нестандартних ситуаціях;
- інтегральну якість особистості, що забезпечує здатність вирішувати проблеми та типові завдання, які виникають в реальних життєвих ситуаціях, з використанням знань, навчального й життєвого досвіду, цінностей і схильностей. Розуміючи «здатність» у цьому випадку не як «схильність», а як «уміння». «Здатний» тобто «Уміє робити» [2].

У наведених визначеннях поняття «компетенція» є змістовою основою, тобто знання, які повинна мати особа; коло питань, в яких особа має бути обізнана; досвід, необхідний для успішного виконання роботи у відповідно до установлених правил, законів, статуту. Знання, коло питань, досвід подані як узагальнені поняття, що не стосуються конкретної особи, які не є її особистісною характеристикою. У даних тлумаченнях явно відображено когнітивний і регулятивний аспекти даного поняття.

У поданих вище тлумаченнях простежується зв'язок понять «компетентність» і «компетенція». Так, «компетенція» виступає мірилом, запорукою успішного виконання діяльності. Вона делегує людині повноваження на ефективне вирішення якого-небудь питання. А «компетентність» – привласнена людиною компетенція, яка тепер виступає характеристикою її особистісних властивостей і забезпечує здатність саме цієї людини розв'язувати проблеми в певній галузі.

На думку В.О. Калініна, «компетентність» має більш широке поняття, яке характеризує й визначає рівень професіоналізму особистості, а її формування відбувається через здобуття необхідних компетенцій, що складають мету професійної підготовки фахівця [8, с. 8]. Натомість, М.С. Головань підкреслює, що ці поняття «знаходяться в різних площинах»: поняття «компетенція» пов'язане зі змістом сфери діяльності, а «компетентність» завжди стосується особи, характеризує її здатність якісно виконувати певну роботу [6, с. 230]. Хоч ці поняття розмежовані у визначенні, як зазначає О.В. Кучай, однак, сукупно вони відображають цілісність та інтеграційну суть як результату освіти, так і результату діяльності людини [9, с. 45].

Таким чином, «компетенція» розглядається як своєрідний норматив освітньої підготовки особистості, досягнення якого може свідчити про можливості особи успішно вирішувати проблеми, а «компетентність» – це оцінка досягнення, або недосягнення цієї норми, здатність особи діяти й виконувати поставлені завдання в певній діяльності за рахунок установлення зв'язку між ситуацією та власними освітніми та життєвими надбаннями. Іншими словами, «компетенція» є певним, наперед визначеним інструментарієм розв'язання проблем, а «компетентність» виражає ступінь ефективності володіння таким інструментарієм, який перевіряється в процесі практичної діяльності особистості.

Проведений аналіз показав, що менеджер закладу освіти – це особа, яка має спеціальну педагогічну підготовку, є фахівцем у галузі управління, здійснює моніторинг та маркетинг освітніх послуг, керує педагогічним, учнівським колективами й допоміжним персоналом закладу освіти відповідно до його мети, освітнього іміджу та соціально значущих педагогічних вимог. Менеджера освіти слід також розглядати як професіонала, здатного творчо мислити та здійснювати професійну управлінсько-педагогічну діяльність, а також систематично розвиватися в ній як індивідуальність.

У сучасному трактуванні «зміст професійної підготовки фахівця» слід розглядати як систему взаємопов'язаних елементів, яка, володіючи внутрішньою цілісністю, виходить зі змістовної моделі його майбутньої діяльності, забезпечує неперервний професійно-особистісний розвиток і є, в свою – чергу, елементом більш широкої системи змісту неперервної освіти [4].

Дослідження та визначення змісту професійної підготовки менеджерів галузі освіти потребує системного аналізу нормативної бази, сучасних концепцій, закономірностей і принципів формування, вивчення змісту безпосередньої діяльності керівників навчальних закладів, їх функцій, системи компетентностей. Очевидним є той факт, що формування змісту освіти фахівця потрібно розглядати як цілісну, комплексну проблематику, розв'язання якої здійснювати на основі глибинних теоретичних та методологічних підходів. Водночас, професійна компетентність управлінців освітнього процесу є однією з важливих сучасних педагогічних питань. Висвітленню їх присвячені наукові дослідження великої кількості провідних учених різних галузей, таких як: педагогіки, психології, економіки, соціології, державного управління тощо.

За специфікою управлінської діяльності менеджер освіти – це керівник, який спрямовує власну діяльність та діяльність педагогічного колективу, а для цього в нього має бути розвинена організаторська компетентність [7].

У процесі дослідження було здійснено анкетування 16 менеджерів освіти, серед яких: директори та заступники директорів загальноосвітніх навчальних закладів освіти, а також 22 здобувачів вищої освіти за освітнім ступенем магістр спеціальності 073 «Менеджмент», «Управління освітнім закладом».

Проведений аналіз результатів анкетування показав, що в більшості менеджерів освіти прослідковується стереотипність у вирішенні комунікативно-професійних та педагогічних ситуацій. Це визначає відсутність прагнення до професійного та особистісного вдосконалення, досягнення більш ефективних результатів у професійній діяльності. Водночас, професійно-педагогічна компетентність багатьох менеджерів освіти знаходиться на середньому рівні і складає майже 57% опитаних респондентів, на низькому рівні – 33% респондентів і високий рівень мають лише 10% опитаних респондентів.

Найбільші проблеми в діяльності керівників закладів освіти пов'язані із рівнем їхньої компетентності в галузі фінансово-економічної діяльності, стратегічного менеджменту, використання сучасних інновацій у професійній діяльності, тобто все те, що є змістом ефективної управлінської політики на рівні навчального закладу.

Слід також зазначити, що найбільш ефективними якостями менеджера освіти (див. рис. 1.) виявляються лідерські якості (53%), а також уміння, пов'язані із здійсненням соціально-психологічних функцій керівника (27%), уміння переконувати (10%), відповідальність за свої рішення (8%) та вміння створювати сприятливу обстановку (2%).

Рис. 1. Перелік найбільш ефективних якостей менеджера освіти за результатами опитування, %

Разом з тим, більшість опитаних респондентів відзначили вміння, необхідні для виконання специфічних функцій менеджера освіти, серед яких:

- чітко визначати мету та завдання освітньої діяльності;
- планувати, організовувати та ефективно застосовувати мотиваційні чинники в професійній діяльності щодо досягнення поставлених цілей;
- раціонально здійснювати розподіл наявних ресурсів;
- постійно поліпшувати умови професійної діяльності підлеглих;
- підвищувати престиж освітнього закладу;
- систематично аналізувати та реагувати на освітні потреби на ринку освітніх послуг.

Менеджеру освіти важливо вміти організовувати як себе, так і співробітників для різних видів діяльності, йому важливо розуміти, що в навчально-виховному процесі встановлюються не лише парні суб'єкт-суб'єктні відносини (менеджер-учитель, менеджер-учень), а й відносини між менеджером і організацією загалом. Такі відносини мають базуватися на співробітництві, дружніх стосунках і захопленні спільною діяльністю. Зокрема, вміння організувати людей, створити успішну та дружню спільноту і працювати з нею – це основа успіху навчально-виховної роботи, а також один із способів залучення людей до активної діяльності в умовах взаємодії в соціальних групах. Організація власної роботи передбачає вміння планувати та здійснювати ефективний процес самоконтролю. Для цього менеджеру галузі освіти необхідно володіти знаннями ефективної організації праці, які допоможуть раціонально спланувати управлінську діяльність [7].

Дослідження показали, що організаторські вміння менеджера галузі освіти забезпечують:

- організацію й управління людьми, стимулювання їх розвитку;
- професійно доцільну діяльність педагогічного колективу;
- надання допомоги громадським організаціям у співробітництві з навчальним закладом;
- організацію спільної роботи з батьками у вихованні дітей [7, с. 259].

В.Є. Берека виділяє принципи підготовки майбутніх менеджерів освіти серед яких:

- науковості, системності й послідовності, гармонізації процесу навчання, цілісності, мотивації, активності особистості, індивідуалізації навчання, розвиваючого навчання, практичної спрямованості;
- єдності свідомості й поведінки;
- наступності й систематичності;
- єдності педагогічних вимог комплексного підходу;
- ціннісного підходу;
- виховання в колективі позитивної мотивації, позитивного наслідування, практичної спрямованості [1, с.113].

До специфічних принципів В.Є. Берека відносить наступні принципи: принципи цілісності, неперервності, інтегративності, міждисциплінарності, добровільності й доступності, варіативності; практичної спрямованості; спрямованості на розвиток ціннісно-мотиваційної сфери особистості; доцільності поєднання форм, методів та засобів навчання і виховання, змісту і завдань професійної підготовки менеджерів освіти [1].

Аналіз свідчить, що серед сучасних засобів та методів навчання майбутніх менеджерів освітнього процесу науковці виділяють ділові, психолого-економічні, інтелектуальні тренінги, ділові ігри, коучинг-тренінги для набуття нових якостей та вмінь (coaching), мозковий шторм (brainstorming), ігри на згуртування колективу (team building), моделювання нестандартних, конфліктних і критичних ситуацій тощо. Усі ці новітні методи навчання можуть бути використані як для студентів у процесі навчання, так і для вже працюючого персоналу.

Висновки. Таким чином, можна стверджувати, що зміст професійної підготовки менеджерів галузі освіти на основі компетентнісного підходу слід розглядати як складну, специфічну та багаторівневу систему елементів об'єктивного досвіду людства, засвоєння якої необхідне для успішного управління навчальним закладом. Це той кінцевий результат, рівень і досягнення, які виражаються в категоріях знань, умінь, навичок, особистісних якостей, оволодіння якими забезпечує ефективну професійну діяльність майбутніх управлінців. Сучасному суспільству потрібен компетентний, ерудований керівник системи освіти, готовий до самовдосконалення, дослідницької роботи і власного професійного становлення. Однак сучасні суспільні умови вимагають професійних підходів до вирішення управлінських питань у галузі освіти, що ускладнюються у зв'язку зі зміною педагогічних цілей.

Література

1. Берека В.Є. Теоретичні і методичні основи фахової підготовки магістрів з менеджменту освіти: дис. ... д. пед. н.: спец. 13.00.04 "Теорія і методика професійної освіти" / В.Є. Берека – Київ, 2008. – 450 с.

2. Беспалько В. П. Элементы теории управления процессом обучения. Ч.II. (Измерение качества процесса обучения) / В. П. Беспалько. – М. : Знание, 1971. – 72 с.
3. Бех І. Д. Теоретико-прикладний сенс компетентнісного підходу у педагогіці / І. Д. Бех // Виховання і культура. – 2009. – №1–2 (17–18). – С. 5–7.
4. Бурлаєнко Т.І. Зміст і структура економічної компетентності майбутніх менеджерів освіти як необхідна вимога часу / Т.І.Бурлаєнко. [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://tme.umo.edu.ua/>
5. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.: Ірпінь: ВТФ "Перун", 2002. – 1440 с.
6. Головань М.С. Компетенція та компетентність: порівняльний аналіз понять / М.С. Головань // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. – 2011. – №8. – С. 224-233.
7. Демчук В.С. Основи освітнього менеджменту / В.С. Демчук. – К. : Ленвіт, 2007. – 263 с.
8. Калінін В.О. Формування професійної компетентності майбутнього вчителя іноземної мови засобами діалогу культур: автореф. дис.. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: 13.00.04 "Теорія та методика професійної освіти" / В.О. Калінін. – Житомир, 2005. – 20 с.
9. Кучай О.В. Компетенція і компетентність – відображення цілісності та інтеграційної суті результату освіти / О.В. Кучай // Рідна школа. – 2009. – №11. – С. 44-48.
10. Латинско русский словарь / ред.. И.Х. Дворецкий. – М.:Русский язык, 1976. – 720 с.
11. Романовський О.О. Шляхи впровадження інновацій, підприємництва та підприємницької освіти в системі національної освіти України: Монографія / О.О.Романовський. – Вінниця : Нова книга, 2010. – 416 с.
12. Словник іншомовних слів / уклад.: С.М. Морозов, Л.М. Шкарапута. – К.: Наукова думка, 2000. – 680 с.

References

1. Bereka V.Ye. Teoretychni i metodychni osnovy fakhovoi pidhotovky mahistriv z menedzhmentu osvity: dys. ... d. ped. n.: spets. 13.00.04 "Teoriia i metodyka profesiinoi osvity" / V.Ye. Bereka – Kyiv, 2008. – 450 s.
2. Bespal'ko V. P. Jelementy teorii upravlenija processom obuchenija. Ch.II. (Izmerenie kachestva processa obuchenija) / V. P. Bespal'ko. – М. : Znanie, 1971. – 72 s.
3. Bekh I. D. Teoretyko-prykladnyi sens kompetentnysnogo pidkходу u pedahohitsi / I. D. Bekh // Vykhovannia i kultura. – 2009. – #1–2 (17–18). – S. 5–7.
4. Burlaienko T.I. Zmist i struktura ekonomichnoi kompetentnosti maibutnikh menedzheriv osvity yak neobkhidna vymoha chasu / T.I.Burlaienko. [Elektronnyi resurs] – Rezhym dostupu:<http://tme.umo.edu.ua/>
5. Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy / uklad. i holov. red. V.T. Busel. – К.: Irpin: VTF "Perun", 2002. – 1440 s.
6. Holovan M.S. Kompetentsiia ta kompetentnist: porivnialnyi analiz poniat / M.S. Holovan // Pedahohichni nauky: teoriia, istoriia, innovatsiini tekhnolohii. – 2011. – #8. – S. 224-233.
7. Demchuk V.S. Osnovy osvitnoho menedzhmentu / V.S. Demchuk. – К. : Lenvit, 2007. – 263 s.
8. Kalinin V.O. Formuvannia profesiinoi kompetentnosti maibutnoho vchytelia inozemnoi movy zasobamy dialohu kultur: avtoref. dys.. na zdobuttia nauk. stupenia kand. ped. nauk: 13.00.04 "Teoriia ta metodyka profesiinoi osvity" / V.O. Kalinin. – Zhytomyr, 2005. – 20 s.
9. Kuchai O.V. Kompetentsiia i kompetentnist – vidobrazhennia tsilisnosti ta intehratsiinoi suti rezultatu osvity / O.V. Kuchai // Ridna shkola. – 2009. – #11. – S. 44-48.
10. Latinsko russkij slovar' / red.. I.H. Dvoreckij. – М.:Russkij jazik, 1976. – 720 s.
11. Romanovskyi O.O. Shliakhy vprovadzhenia innovatsii, pidpriemnytstva ta pidpriemnytskoi osvity v systemi natsionalnoi osvity Ukrainy: Monohrafiia / O.O.Romanovskyi. – Vinnytsia : Nova knyha, 2010. – 416 s.
12. Slovnyk inshomovnykh sliv / uklad.: S.M. Morozov, L.M. Shkaraputa. – К.: Naukova dumka, 2000. – 680 s.

УДК 371.27

DOI 10.31652/2415-7872-2020-65-114-118

ВНЕСОК С. РУСОВОЇ В ПОРІВНЯЛЬНУ ПЕДАГОГІКУ ПОЧАТКУ XX СТОЛІТТЯ

Марчук О. О., orcid.org/0000-0002-2922-285X

У статті проаналізовано внесок відомої української просвітительки та громадської діячки С. Русової в порівняльну педагогіку початку XX століття. Автором детально охарактеризовано книгу «Позашкільна освіта, засоби її проведення» (1918 р). Проаналізовано основні постулати української дослідниці щодо становлення позашкільної освіти в Англії, Франції, Данії, Фінляндії та інших країнах Європи. Зазначено, що значний внесок у справу ліквідації неписьменності сільського населення зробили «народні університети». Представлено шляхи вдосконалення сучасної освіти із врахуванням педагогічного доробку вчених кінця XIX – початку XX століття.

Ключові слова: педагогіка, порівняльний аналіз, позашкільна освіта, виховання.

THE CONTRIBUTION OF S. RUSSOVA TO THE COMPARATIVE PEDAGOGY AT THE BEGINNING OF THE XX-TH CENTURY

Marchuk O. A.

The author of the article analyzes the contribution of the famous Ukrainian educator and public figure S. Rusova to the comparative pedagogy of the early XX th century. The necessity to study the best practices in the education and upbringing of children and youth is defined in the "Concept of national-patriotic education of children and youth" of Ukraine.

The author describes in detail the book «Extracurricular education, the means of its implementation» (1918). The main postulates of the Ukrainian researcher on the formation of out-of-school education in England, France, Denmark, Finland and other European countries are described. Scientist S. Rusova also singled out the positive and negative aspects of extracurricular education in England, France, Finland and other foreign countries. It is noted that the significant contribution to the education of the rural population was made by «public universities». S. Rusova also analyzed the extracurricular educational work which was carried out by the English teachers at the beginning of the XX-th century under the guidance of pastor D. Lidget. Because of her scientific work the public of Ukraine at that time learned about the peculiarities of the functioning of out-of-school educational institutions in foreign countries. The positive feacher is the next: S. Rusova did not only described the forms, methods and techniques of teaching at the time but she also provided the recommendations of their implementation in Ukrainian schools and out-of-school educational and cultural institutions. The analysis of her works about the comparative pedagogy shows that the Ukrainian scientists were good specialists in the world educational arena at the beginning of the XX-th century. According to the pedagogical achievements of foreign scientists at the beginning of the XX-th century the ways of modern education improvement are presented in the article.

Keywords: pedagogy, comparative analysis, out-of-school education, upbringing.

В останні роки спостерігаємо особливу зацікавленість українських науковців та вчителів до зарубіжних педагогічних студій, оскільки здійснюється процес імплементації педагогічного досвіду в практику закладів освіти сьогодення. Необхідність вивчення кращого досвіду щодо навчання та виховання дітей та молоді визначено у «Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді» (2015 р.). де зазначено, що «важливим завданням є розгляд порівняльно-історичних відомостей про переривання державності в інших європейських країнах, які сьогодні представлені потужними європейськими націями» [1]. Тенденція вивчати педагогічні здобутки зарубіжних вчителів для українців не є новою, адже на початку XX століття, коли в Україні відбувалися державотворчі процеси, тогочасні вчені активно пропагували надбання вчителів Англії, Німеччини, США. Серед них була голова Всеукраїнської учительської спілки та департаменту дошкільної та позашкільної освіти міністерства освіти С. Русова, яка підготувала цикл лекцій про особливості позашкільної освіти в країнах Європи.

Необхідність вивчення передового педагогічного досвіду розвинених країн зумовлена також затвердженням Концепції «Нова Українська школа», яка передбачає зміну форми, прийомів та методів навчання в закладах освіти, що спрямовані на «виховання інноватора та громадянина, який вміє ухвалювати відповідальні рішення та дотримується прав людини» [6]